I

Коли я дівчиськом малим була,
у вісім чи дев'ять літ,-

Збирала квіти я у садку,
бавилась біля воріт.

Бамбуковий коник... На ньому тоді
до мене ти приїздив.

Як гарно було сваритися нам
за гілочку диких слив!

Ми разом жили у селі Чангань,
давно вже минув той час,-

Маляток двоє малих — ні журби
не знали ми, ні образ.

II

В чотирнадцять років мене ти взяв,
тепер я навіки твоя.

Мале дівчисько, в ті давні дні
тебе соромилась я.

Від тебе я довго — цілий рік —
ховалася по кутках.

Ти кликав мене, а я не йшла,
тремтіла і билась, мов птах.

Розправила брови, коли мені
минуло п'ятнадцять літ,

І вперше відчула, що на тобі
для мене зійшовся світ.

Нехай же буду я вірна тобі,
мов той підмурок — стіні.

О, тільки б з вежі не довелось
тебе виглядати мені!

Мені шістнадцять, а ти подавсь
надовго в далеку путь.

В міжгір'ї Цюйтан реве потік
і скелі стіною встають.

У п'ятому місяці в ті краї
нелегко конем пройти,-

Там свище вітер і мавпи кричать,
і в кризі гірські хребти.

III

Давно вже не видно твоїх слідів
на стежці біля воріт.

Зеленим мохом, неначе сном,
укрився й поріс твій слід.

Зеленого моху ані скосить,
ані конем стравить,-

Осінній вітер в похилих кущах
пожовклим листям шумить.

У восьмому місяці знов до нас
метелики прилетять,-

По двоє літають вони в саду
і крильцями тріпотять.

Як гірко дивитись мені на них —
одна я, завжди одна,

І в'яне мій цвіт, і ста?ріюсь я,
й не диво, що я смутна.

IV

Та рано чи пізно додому ти
прибути маєш з Саньба,-

Цієї звістки зо дня на день
чекає твоя раба.

Я вийду з дому назустріч тобі,
чи дощ впаде, чи роса,-

Далека дорога, а я пройду
хоч би й до Чанфинса.

V

Коли я в своїй світличці жила
дівчиськом ще молодим,

Байду?же до того мені було,
чи в світі вітер, чи дим.

А вийшла заміж — змінився світ,
і ранки, і вечори,

Не знаю, що? мені принесуть
на крилах своїх вітри.

Я знаю південний вітер,— дме
у п'ятому місяці він,-

З тим вітром, мабуть, мій чоловік
вітрила підняв на Балін.

Західний вітер вітрила човнів
у восьмому місяці рве,-

Можливо, з тим вітром мій чоловік
тепер по Янцзи пливе.

Але чи та? зустрічає тебе,
чи інша приймає даль,-

Короткі зустрічі в нас, а по них
безмірно довга печаль.

VI

Скажений вітер бився й ревів
всю ніч, наче довгий вік.

А мій подорожній, де він тепер
блукає, мій чоловік?

Коли б до мене тебе приніс
легкий, наче хмара, кінь,-

Я стріла б тебе на схід від Ланьчжу,
де води вкриває тінь.

Мов вірних качечок пара — юньянь,
у лузі б ми ізійшлись,

Мов двоє пташо?к на зеленій парчі,-
і все було б, як колись.

Та ти далеко, а дні пливуть...
Як жаль мені юних літ!

Мені шістнадцять — моя краса
неначе персика цвіт.

О, чом я заміж пішла за купця!
Одна я ночі й дні...

Спливає вода — і сумно мені,
вітер — і сумно мені.